

ABEL

the disappeared...

Fortnightly

Bilingual

Mabelfortnightly@gmail.com

Issue No. 3 / 2020 August-25

+14167669544

Designed by Samantha

Editor: Arumugam Gopal

Special Editor: Thozhar Thiagu

SPECIAL ISSUE to mark the occasion of the International Day of the Disappeared, August 30

Office of the Prime Minister Transnational Government of Tamil Eelam

நாடு கடந்த தமிழீழ அரசாங்கம்
பிரதம அமைச்சரின் அலுவலகம்

875 Avenue of the Americas, Suite 906
New York, NY 10001, USA

www.tgte.org
pmo@tgte.org

Press Release

WALK FOR JUSTICE FOR VICTIMS OF ENFORCED DISAPPEARANCES

On the 30th of August 2020, on International Day of the Disappeared, a dedicated group of Canadians will embark on a WALK FOR JUSTICE from Brampton City Hall to Ottawa's Parliament Hill.

They will walk a distance of 424 kilometers to submit a petition to the Prime Minister of Canada, Justin Trudeau, hoping to reach their destination on Sunday the 13th of September. On Parliament Hill they will be welcomed by Ottawa's Tamil community, members of the media, politicians and human rights activists. The petition from Mr. Visuvanathan Rudrakumaran, the Prime Minister of the Transnational Government of Tamil Eelam (TGTE) seeks Canada's commitment to combating enforced disappearances across the globe.

The petition to Mr. Trudeau, (the petition) reiterates the stated objective of the United Nations in recognizing the 30th of August, as 'International Day of the Victims of Enforced Disappearances – the objective being that of, "building an international coalition against authoritarian and genocidal states and governments that use enforced disappearances to brutally violate the right to life and suppress democratic voices of dissent." In doing so the petition reminds Mr. Trudeau how, "once taken by state officials, without any legal protection, victims are likely to experience torture and death."

Reflecting on, "the Eelam Tamil diaspora's deep concern for this issue," the petition draws Mr. Trudeau's attention and all concerned to the fact that this, "injustice and international crime continues across the world with intolerable impunity." The petition reiterates that, "for impunity to end, Canada and the international community must direct its focus on taking action to bring changes in domestic law to remove sovereign immunity as a defence for International crimes, a convenient cover used by deviant states."

"We are still losing people today to enforced disappearances in Sri Lanka, Zimbabwe, Egypt, Pakistan, Turkey and several Latin American countries. Many countries are still grieving the lack of access to justice and restitution for thousands of loved ones who will likely never be seen alive again. Argentina grieves more than 30,000, Syria at least 82,000 and Sri Lanka, according to Amnesty International, between 60,000 and 100,000. These lives must be honored with accountability and change in laws," the petition asserts.

Declaring that enforced disappearances have not just been a means of repression, but, "as a tool of Tamil genocide," the petition lays out the reason why Eelam Tamils need Mr. Trudeau's support: "Too many oppressive governments fake an appearance respecting international human rights norms to keep the international community at bay while behind the scenes they tear down democratic ideals and respect for the rule of law, as is the case of genocidal governments like Sri Lanka. Sri Lanka's disgraceful association with disappearance is well known. In fact Sri Lankan State and paramilitary

agencies abducting people in white vans led to the term “white vaning” becoming synonymous with enforced disappearances. Sri Lanka has the dubious honor of being named the state with the second (the first being Iraq) largest number of disappearance cases communicated by the Working Group on Enforced and Involuntary Disappearances to the government for action,” the petition points out.

Furthermore, “although Sri Lanka established an Office of Missing Persons to ostensibly put on record a database of missing persons, they have never even released a list of surrendered and arrested combatants taken during the armed conflict. Thousands of Tamil mothers have protested this lack of action and accountability for years with many going to their graves uncertain of what happened to their own children. Although Sri Lanka ratified the United Nations’ Convention on Enforced Disappearance, it specifically abstained from supporting Article 31, which enables victims to speak on their own behalf to the Committee on Enforced and Involuntary Disappearances about their country’s violations of this same convention. This is why Eelam Tamils, and all victims of enforced disappearances worldwide disempowered, need your support,” the petition implores.

Seeing Canada, as a “beacon of democracy and the rule of law with a long record of standing up for international human rights,” the petition recalls how Mr. Trudeau and Canada, has stood with victims of mass atrocities in June 2019 when Canada’s House of Commons passed a unanimous motion, “calling on the United Nations to establish an international, independent investigation into allegations of genocide committed against Tamils in Sri Lanka.”

Canadians walking for justice for victims of enforced disappearances are determined, however long and difficult the journey would be, to deliver the petition they are carrying for Mr. Trudeau. They are seeking the support of the government and the people of Canada including the Canadian media to the worthy ideal of ending the horrendous crime of enforced disappearances and calling the perpetrators of this abhorrent practice to account.

As the authorities continue to commit this heinous crime with impunity, sadly there has been a miserable lack of accountability domestically and internationally – the reason why these Canadians undertook this long walk – theirs is a cry for justice on behalf of victims.

Bearing in mind that the Eelam Tamils in the homeland and in the diaspora look up to Canada as a reliable source of support and solace, those walking believe their efforts would persuade Canada, as the petition outlines, to offer, “continued leadership in the fight against grave breaches of international law, specifically against enforced disappearances.

With the families of the disappeared and their very real suffering - particularly the untold agony of not knowing the fate of their loved ones, very much in the forefront, these Canadians have undertaken this walk for justice as a sacred duty and are hopeful they will be successful in their mission.

Transnational Government of Tamil Eelam

Twitter: @TGTE_PMO

Email: pmo@tgte.org

Web: www.tgte-us.org

ABEL

the disappeared...

Fortnightly Bilingual

Editor: **Gopal Armugam**

Special Editor: **Thozhar Thiagu**

Designed by Samantha

Issue No. 3 2020 August 25

Contact No. +1 (416) 766-9544

E-mail: abelfortnightly@gmail.com

ELECTIONS AND AFTER :

Thozhar Thiagu

A new parliament has been elected in the island of Sri Lanka, giving two-thirds majority to the ruling party, the Sri Lanka Podujana Peramuna, another name for the political company of Rajapakshe and Brothers and Sons Private Limited. And family

politics is not something new to Sri Lanka and so it is not the worst part of the story, particularly from the Tamil people's viewpoint.

Even if the Rajapakshe clan had failed to secure the coveted two-thirds majority in the new Parliament there was going to be no hurdles to overcome in consolidating Sinhala supremacist rule and scuttling the Tamil endeavors for justice. As is well-known the Sinhala parties together would always enjoy two-thirds, or even three-fourths majority in the Assembly. The Tamils, or, say. the non-Sinhalese put together would always be in a pathetic minority. The Homeland Tamils, that is the Tamil people of the North and East, the Muslim Tamils who tend to consider themselves as a separate ethnic community distinct from the Tamil nationality, the plantation Tamils of the hill districts and the Tamils living in the Sinhala areas, all put together, again, are only a minority. Which is more or less reflected in the Parliamentary numbers.

So it has always been, and will, given the present circumstances, always be a hopeless scenario for the Tamil community of Sri Lanka.

Tamils have learnt through historical experience that the problems faced by Tamils are rooted in their loss of sovereignty to what is called the Sinhala majority. Yet it is not a question of majority vs. minority. If within the borders of the island of Sri Lanka the Sinhala people constitute a majority, in Tamil Eelam, in the North and East, the Tamils are a clear majority. If you look at the Indian sub-continent as a whole the Sinhalese people are a minority, a smaller minority than even the Tamils. But this way of looking at things is a travesty of the facts of history and the principles of democracy. In a multi-ethnic, multi-racial or multi-national country or state, majoritarianism in the garb of democracy leads to discrimination and oppression. It only brings forth ethnocracy in the name of democracy, as is the case in Sri Lanka.

We are reminded of the prophetic words of apprehension from Ponnambalam Ramanathan (1851-1930) at the time of the introduction of universal adult franchise proposed in the Donoughmore

Constitution the island then called Ceylon, a British colony: “Donoughmore, Tamils no more.”

Generally speaking, universal adult franchise should be considered a great leap forward in advancing towards democracy, which was the case in western democracies, nation-states growing out of feudalism, monarchism and clericalism. Not in the island of Ceylon with a multi-ethnic demographic composition.

In order to bring home this point we can point to another aspect of democracy. A dominion form of state giving way to a republic should be generally hailed as a triumph of democracy. All right, but in the case of Ceylon, the act of the Sirimaovirajasinghe regime declaring it to be a Republic of Sri Lanka with a new Constitution was a retrograde step as it sought to remove the last vestiges of constitutional safeguards for the minorities in the Soulbury Constitution – vide Article 29(2). The new Republican Constitution made Sri Lanka a Unitary state, Sinhala the official language and Buddhism the privileged religion, thereby systemizing the discrimination against, and oppression of, Tamils. Yet Sri Lanka was in name a Republic, hold your breath, pledged to realize the objectives of a Socialist Democracy.

We can draw a parallel here with South Africa. The white racist Union of South Africa declared its independence from the United Kingdom in 1934, only in order to systemize apartheid and completely enslave the Blacks. The Blacks of South Africa including the Africans saw through the game and opposed this kind of independence which implied white supremacism. Just as the Blacks of South Africa (Blacks in South African freedom vocabulary is an inclusive term uniting the Africans, the Colored and the Asians and even the democratic-minded whites as allies) rejected the South African Independence Act of 1934, the Tamils of the island of Lanka united to reject the first Republican Constitution of Sri Lanka and walked out of the Constitutional Assembly, SJV Chelvanayakam, the father of the Tamil nation declaring it to be an unconstitutional constituent assembly.

Thanthai Chelva proved his point by resigning his seat in the Parliament and winning a much-delayed 1975 by-election from Kankesanthurai. The 1976 Vaddukoddai Resolution of the united Tamil parties and the democratic mandate for it given by the Tamil people in the 1977 general elections are by now part of history. The Tamils had no role in the 1978 adoption of the JR Jayawardene-initiated second Republican Constitution which was but a still further systemization of the Sinhala-Buddhist supremacism.

All these facts only go to prove that the Tamils are not historically bound by the successive Constitutions of the Republic of Sri Lanka. The State of Sri Lanka is from the Tamil viewpoint an illegitimate one. The main political aspiration of the Tamil Nation is to retrieve its sovereignty, by exercising its inherent Right to Self-Determination. The 6th amendment to the Constitution forbade the Tamils even from peacefully campaigning for their freedom. This was a situation which went to justify and give historical legitimacy to the more than three decades of armed struggle for the Liberation of Tamil Eelam.

The State of Sri Lanka instead of respecting and accommodating the Tamil national aspirations only strove to unleash a literal genocide that culminated in the Mullivaikkal massacre of May 2009. The Tamil nation in spite of the Mullivaikkal disaster has lived to fight for remedial justice on the Homeland and in the Diaspora. The Tamil national question has been truly internationalized and the UNO has produced three Reports on the final stages of the civil war, reports whose findings, put together and set in historical background, go to substantiate the grave charge of genocide. The state of Sri Lanka has sought to withdraw from the international arena and has been trying to ignore the calls for justice quite like the proverbial cat closing its eyes and imagining the world to be dark.

It was in such a background that the recent elections to the Parliament of Sri Lanka were held and Tamils could not ignore them as absolute nonsense. Now the election results are before us and the prime accused of the guilt of genocide are back to power with a vengeance. Even though the Tamil national question cannot by any stretch of imagination be solved in this Parliament, the mere arithmetic of numbers going against such a possibility, the open supporters and defenders of Tamil genocide occupying a overwhelming majority of seats is a real threat to democracy, peace, and any kind of reconciliation through justice. Yet this pigsty of a Parliament can and must be utilized even with a very small number of members who stand for a principled approach to the national question.

We have Justice CV Vigneswaran, former CM of the Northern province and the Chairman of the Tamil People's National Alliance (Tamil Makkal Dhesiya Koottani) and Gajendrakumar Ponnambalam, the President of the Tamil National People's Front (Tamil Dhesiya Makkal Munnani), the two who won the elections on the basis of the twin demands of independent international investigation into the crime of Tamil Genocide and Referendum to find a political solution to decide the future of Tamils. Both of them are categorical in asserting the right to self-determination of the Tamil nation and the three cardinal principles of Tamil Homeland, Nationhood and Self-Determination. Added to these two is Selvarasa Kajenthiran of the TNPF entering Parliament through the national list. We have very high expectations from these Tamil representatives. There is also a good possibility of a few more Tamil and Muslim MPs to support them on principle as time progresses and the Sinhala lion bares its fangs more and more.

Vigneswaran did well to go to Mullivaikkal to swear by the victims of genocide before starting his parliamentary career. He sounded very confident and convincing in his maiden speech in Parliament and made it a point to remind one and all that the Tamil people are entitled to the right to self-determination.

Gajendrakumar also opened his innings like a seasoned parliamentarian that he is and refused to be diverted or shouted down when referring to the crimes of the Sri Lankan State. His objective interpretation of the election results gives a lot of hope on the future of Tamil politics in the island. If the Sinhala voters gave their mandate in the South in favor of Sinhala consolidation the Tamil voters in the North and East gave their

mandate for the rise of the Tamil nation irrespective of who won votes and seats. Well-said!

The Tamil parliamentarians can do well to take forward this trend and support the causes that the Tamil nation in the Homeland and in the Diaspora is fighting for. They only know too well that mass struggles are primary and provides substance to parliamentary work. By combining parliamentary and non-parliamentary forms of struggle the Tamil national movement can regain lost ground and make giant strides by giving hope to the Tamil people across the globe.

As the elections are over and there is not going to be another election in the near future there is a valid ground for reviving the Tamil People's Forum, (Tamil Makkal Peravai) consisting of the Tamil parties and movements and civil society organizations and also concerned citizens, and carrying forward the good work done in the past.

The Tamil MPs can have three main objectives in their parliamentary work:

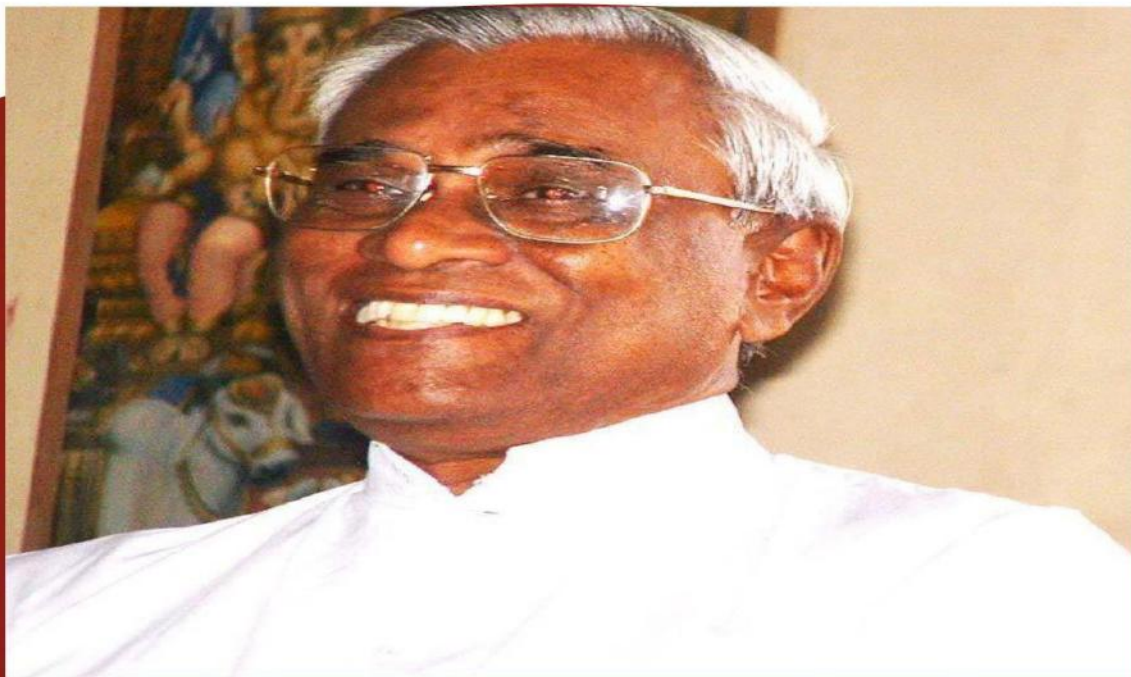
- 1) Building up a case for justice for Tamil genocide and other international crimes committed by the State of Sri Lanka and always keeping the topic alive not only in the island but on the international plane. Uniting the Tamil community behind the demands of instituting an independent international investigation or referring Sri Lanka to the International Court of Justice and referendum for a lasting political solution.
- 2) Building bridges with the Tamil Muslim people, standing with them against the Sinhala chauvinists, securing their confidence by removing their valid fears and making them feel secure in the Tamil Nation and strengthening the perspective of Tamil solidarity with them.
- 3) Supporting the Sinhala democratic forces and the Sinhala masses in their fight against the authoritarian measures of the Rajapakshe regime without ever compromising on the Tamil demands.

It goes without saying that the Tamil MPs should always be alert to take care of the immediate problems of the Tamil people and do their best to solve them by all means. Let them not be overawed by the Sinhala supremacist and Tamil conciliationist MPs surrounding them and always remember that the Tamil world and the inexorable of dialectics of history are with them.

Enforced Disappearances in Kashmir: A State's Denial and a Community's Agony

Article by Zeenish Imroz and Zulkiflah Shakeel

Missing Persons Tamil Eelam

Father Francis

(The writers are second year media students at Government College for Women, Srinagar, and are presently interning with Video Volunteers.)

At least 8,000 families in Kashmir have lost their loved ones to enforced disappearances at the behest of the Indian armed forces. But the state refuses to acknowledge the problem and take action.

Growing up, I did not know what rape was, but I knew that it was something horrible that could happen to me. I also knew that I had to be scared of men in uniforms as they could rape me. Left alone in a car while my mother stepped out to get groceries, I remember shuddering at the sight of an army vehicle and locking all the doors and windows, doing all that a 10 year old could do to protect herself, at the risk of suffocating.

Such is the grip of fear over the people of Kashmir, and even children are not immune to it. Being the most militarized zone in the world, Kashmir has witnessed killings, enforced disappearances, torture cases, rapes and other brutalities by the Indian armed forces over the decades.

August 30 marks the International Day of the Victims of Enforced Disappearances. According to the United Nations, an enforced disappearance occurs when people are arrested, detained or abducted against their will by the state, or groups and individuals acting on behalf or, with support from the state; followed by a refusal to disclose the whereabouts of the person.

In Kashmir, there have been more than 8000 cases of enforced and involuntary disappearances between 1989 and 2009, according to the Association of Parents of Disappeared Persons (APDP), a collective of family members who campaign against enforced disappearances and are in search of their loved ones. The government, however, pegs the number of enforced disappearances at 4,000. This discrepancy in the number of enforced disappearances has been highlighted by the Office of the UN High Commissioner for Human Rights (OHCHR) in its first ever report on the status of human rights in Kashmir released in June 2018. However, the Indian government rejected the report. “Enforced disappearances are a weapon of war. They are used to neutralize armed resistance against the state and their sympathizers. It is a global problem and not restricted to a specific region. Disappearances not only silence opponents but also create uncertainty and fear in the wider community,” says Parvez Imroz, a human rights activist who has extensively worked on researching and documenting enforced disappearances through his organisation, the Jammu and Kashmir Coalition of Civil Society (JKCCS). “Since the Spanish civil war in 1936,

enforced disappearances have taken place worldwide and are not restricted to non-democratic countries, but also used by democratic countries to suppress political dissent”, says Imroz.

According to the Rome Statute of the International Criminal Court, when an enforced disappearance is committed as part of a widespread or systematic attack directed at any civilian population, it qualifies as a crime against humanity, depriving an individual of their fundamental rights. An enforced disappearance violates an individual’s right to liberty, right to freedom from torture, right to a fair trial, right to equal protection and right to presumption of innocence.

Families of those who have been subjected to enforced disappearances also suffer economically because in most cases, the breadwinner of the family is targeted. Wives and children of the disappeared especially suffer from mental health conditions caused by uncertainty around the the victims’ whereabouts and their own future.

The wives of the disappeared persons, referred to as ‘half-widows’, are exempted from state welfare schemes such as the widow pension scheme. At the same time, they are also excluded from the ownership of property by patriarchal customs in South Asia, including dominant interpretations of Islamic law that mandate that a woman gets her share of property only when her husband is declared dead.

From Parveena Ahangar, whose wait for her son gave birth to the Association of Parents of Disappeared Persons, to Mughlee who died waiting for her son, nearly 200,000 relatives of victims of enforced disappearances have been working tirelessly to trace their missing ones. For the family and friends of people who have allegedly been abducted by the Indian military and paramilitary forces, the mental anguish is unending. “Burial and cremation resolve the internal conflict but disappearance creates open-ended distress; even a traumatic death is less distressful. While the death of someone is like a scar, disappearances are like chronic non-healing ulcers affecting the psychology of the people and suppressing their will,” says Srinagar-based psychiatrist Dr. Majid Shafi Shah.

The United Nations adopted the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance in 2006 as a legally binding instrument to prevent enforced disappearances. Although India has been a signatory to the convention since 2007, it has not ratified it even now, 11 years later. The Prevention of Enforced Disappearances Bill, 2017 was introduced in the Rajya Sabha in December 2017.

In the absence of a law, families often lodge “missing persons” complaints with the police to trace those who might have been subjected to enforced disappearance. The crime categorizations commonly used in the record books include “abduction”, “kidnapping” or “wrongful confinement”. To top that, controversial laws like the Armed Forces (Jammu & Kashmir) Special Powers Act of 1990, the Disturbed Areas Act of 1976 which was extended to Jammu and Kashmir in 1992, the Jammu and Kashmir Public Safety Act of 1978 and Unlawful Activities (Prevention) Act of 1967 grant impunity to more than 700,000 personnel of the Indian armed forces. While the presence of armed forces in popular culture is associated with a sense of safety, in Kashmir, armed personnel create an environment of fear and insecurity.

In 2005, APDP unearthed the widespread existence of graves-with-no-names. In Baramulla alone, the total number of such graves is 940. On July 10, 2008, the European Parliament passed a resolution lending support for the investigations into the discovery of mass graves and enforced disappearances. “But the Indian state cited lack of technology, expertise and human resources as the reason for not conducting the investigation, even though the European Parliament had offered financial assistance to take it forward,” says Kartik Murukutla, a lawyer associated with APDP.

In 2009, International People’s Tribunal on Human Rights and Justice in Indian-Administered Kashmir released a second report in which 2,700 mass graves were found and investigated in Baramulla, Bandipora and Kupwara districts of Kashmir. The Jammu and Kashmir State Human Rights Commission (SHRC) in 2009 took suo moto cognizance of the report and a special investigation team (SIT) led by a Senior Superintendent of Police was constituted to conduct an enquiry. The SIT, in its report, confirmed the presence of 2,730 unidentified bodies buried across 37 sites in the three districts of north Kashmir. “To stop the misuse of powers under AFSPA, the Public Safety Act and the Disturbed Areas Act, it is extremely important that wherever a person is killed, whether he is a militant (or innocent killed during cross firing) his or her identification profile should be maintained properly,” the report said.

The only formal response from the Government to the SHRC was in the form of an Action Taken Report [ATR] dated 13 August 2012, denying the existence of the unmarked graves and saying that the unidentified bodies buried in the unmarked graves belong to foreign and local militants. The Ministry of Home Affairs refused to accept the recommendations of the SHRC. Besides, they also said they don’t have enough laboratories to carry out the investigation process.

In November 2017, the SHRC once again asked the Jammu & Kashmir government to investigate at least 2,080 unmarked mass graves, this time in the Poonch and Rajouri districts of Jammu. But there has neither been a probe nor an Action Taken Report from the government. The state’s

inaction prompted the JKCCS to file a petition in the SHRC in August this year, asking the SHRC to approach the High Court to seek implementation of its 2011 and 2017 orders. The SHRC will next hear the case on September 17, 2018.

The government's continued refusal to comply with the SHRC's recommendations gives impunity to and protects the perpetrators of violence. It also reflects the state's reluctance to acknowledge the very existence of enforced disappearances, a culpable offence. For thousands of families looking for closure and justice, such a response from the state only aggravates their grief. It further deepens the sense of distrust for generations of Kashmiris who live in the constant fear of being raped, murdered or tortured for speaking up against the oppression and impunity and what many in Kashmir would say 'occupation of the region'. It is time for the state to hold the armed forces accountable, repeal laws that give them impunity, and investigate the mass graves as ordered by the State Human Rights Commission.

“The mass disappearance of those who surrendered at the end of the war is a clear indication of the institutionalization of the practice of

Missing Persons Tamil Eelam

**Kalaikoan
Master**

Missing Persons Tamil Eelam

Ilamparuthy

Thileepan

enforced disappearances in Sri Lanka. The State's concealment of the fate, whereabouts and information of the disappeared person triggers criminal responsibility."

"Sri Lanka has one of the world's highest number of disappearances, with a backlog of between 60,000 and 100,000 alleged disappearances since the late 1980s. Given the lack of accountability for these cases, Amnesty International has noted that there is no shortage of examples of thwarted justice in Sri Lanka."

- Amnesty International

AGONY OF BEING IN THE DARK

The family members, relatives and friends of the disappeared are suffering the untold agony of not even knowing the fate of their dear ones: Are they still alive, somehow somewhere? Or if dead, which is the most probable fate, how did they meet with their fatal end? A mother not knowing what happened to her son, a wife not knowing what happened to her husband, a daughter not knowing what happened to her father and everyone hoping against hope that someday somehow the missing would reappear alive... to be dead is rather better than to be bereaved and to be bereaved is really better than to be in the dark about the fate of one's beloved.

ENFORCED DISAPPEARANCES

Overview

Victims of enforced disappearance are people who have literally disappeared; from their loved

ones and their community. They go missing when state officials (or someone acting with state consent) grabs them from the street or from their homes and then deny it, or refuse to say where they are. Sometimes disappearances may be committed by armed non-state actors, like armed opposition groups. And it is always a crime under international law.

These people are often never released and their fate remains unknown. Victims are frequently tortured and many are killed, or live in constant fear of being killed. They know their families have no idea where they are and that there is little chance anyone is coming to help them. Even if they escape death and are eventually released, the physical and psychological scars stay with them.

The Problem

Tool of terror

Enforced disappearance is frequently used as a strategy to spread terror within society. The feeling of insecurity and fear it generates is not limited to the close relatives of the disappeared, but also affects communities and society as a whole.

A global issue

Once largely used by military dictatorships, disappearances now happen in every region in the world and in a wide range of contexts. They are commonly carried out in internal conflicts, particularly by governments trying to repress political opponents or by armed opposition groups.

Who is at risk?

Human rights defenders, relatives of those already disappeared, key witnesses and lawyers seem to be particular targets.

Agony and danger for families

Family and friends of people who have disappeared experience slow mental anguish. Not knowing whether their son or daughter, mother or father is still alive. Not knowing where he or she is being held, or how they are being treated. Searching for the truth may put the whole family in great danger. Not knowing if their loved one will ever return often leaves their relatives living in limbo.

Men most targeted, women lead the struggle

Globally, the vast majority of victims of enforced disappearance are men. However, it is women who most often lead the struggle to find out what happened in the minutes, days and years since the disappearance – putting themselves at risk of intimidation, persecution and violence.

On top of this, the disappeared person is often the family's main breadwinner, the only one able to cultivate the crops or run the family business. This is then made even worse by some national laws that don't let you draw a pension or receive other support without a death certificate.

Arbitrary detention

Many victims of enforced disappearance have been arbitrarily arrested or detained – in other words, arrested or detained without a warrant of arrest.

Torture

A disappeared person is also at a high risk of torture since they are placed completely outside the protection of the law. A victim's lack of access to legal remedies puts them in a terrifying situation of complete defencelessness. Victims of enforced disappearance are also at heightened risk of other human rights violations, such as sexual violence or even murder.

Disappearances Convention

The International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance came into effect in 2010. It aims to prevent enforced disappearances, uncover the truth when they do happen and make sure survivors and victims' families receive justice, truth and reparation. The Convention is one of strongest human rights treaties ever adopted by the UN. Unlike other crimes under international law, such as torture, enforced disappearances were not prohibited by a universal legally binding instrument before the Convention came into force in 2010.

The Convention provides a definition of the crime of enforced disappearance and outlines necessary state action in order to both prevent the occurrence of the crime and to allow for the investigation and prosecution of those who perpetrate it.

Implementation of the Convention is monitored by the Committee on Enforced Disappearances (CED). At the time of ratifying or acceding to the Convention, or even later, a state may declare that it recognizes the competence of CED to receive and consider communications from or on behalf of victims or other states parties. The CED also provides authoritative interpretations of the Convention.

உரிமைத்தமிழ்த்தேசம் படிக்க கீழே சொடுக்கவும்

https://drive.google.com/file/d/1ri_Fmc25thqNfElvyW6GvI1CleyMnkFQ/view?usp=sharing

Nom de Guerre: XXXX

Full Name:

Father Francis

Affiliation: XXXX

Disappeared Location:

Vadduwakal

Disappeared Date:

18.05.2009

Additional Information:

He facilitated the surrender of LTTE members in the final stage. He disappeared with the surrendered LTTE members.

**Source: A former female cadre of the
Nitharsanam Unit
Missing Persons
Tamil Eelam**

Nom de Guerre: Kalaikoan Master

Full Name:

Kokilakrishnan Paramanantham

**Affiliation: LTTE, Head of Lt. Col. Rajan
Education Unit / Navam
Arivukoodam**

**Disappeared Location: Between Vellamullivaikal
and Vadduwakal**
Disappeared Date: 17.05.2009

Additional Information:

He is partially blinded in both eyes.

Source: TamilNet

**Missing Persons
Tamil Eelam**

Nom de Guerre: Thileepan

Full Name:

XXXX

Affiliation: LTTE, International Office

Disappeared Location:

Vadduwakal

Disappeared Date:

18.05.2009

Additional Information:

XXXX

***Source: A former female cadre of the
Nitharsanam Unit
Missing Persons
Tamil Eelam***

Nom de Guerre: Ilamparuthy

Full Name:

Sinnathambi Mahalingam

Affiliation: LTTE, Political Wing

Disappeared Location:

Vadduwakal

Disappeared Date:

18.05.2009

Additional Information:

He disappeared with his family (wife and three children).

***Source: A former female cadre of the
Nitharsanam Unit
Missing Persons
Tamil Eelam***

Nom de Guerre: *Baby Subramaniam/
Ilankumaran*

Full Name:
Kirubananthan

Affiliation: *LTTE, Head of Tamil Eelam
Education Department*

Disappeared Location: *Vadduwakal*

Disappeared Date: *18.05.2009*

Additional Information:

Senior member of the LTTE. He disappeared with his wife (Ratna; Political Wing) and his daughter (Arivumathy)

Source: *Witnessed by a former cadre*

**Missing Persons
Tamil Eelam**

Nom de Guerre: Marshall

***Full Name:
Irasiah Ilanthirayan***

Affiliation: LTTE, Military Spokesperson

Disappeared Location:

Vadduwakal

Disappeared Date:

18.05.2009

Additional Information:

XXXX

***Source: A former female cadre of the
Nitharsanam Unit
Missing Persons
Tamil Eelam***

Nom de Guerre: Karikalan

Full Name:

XXXX

Affiliation: LTTE, Head of TEEDOR (Tamil Eelam Economic Development Organisation)

Disappeared Location:

Vadduwakal

Disappeared Date:

18.05.2009

Additional Information:

He disappeared with his wife (Dr. Padmaloginy).

Source: ITJP & Survivors

**Missing Persons
Tamil Eelam**

Nom de Guerre: XXXX

Full Name:

Lawrence Thilakar

Affiliation: TRO Project Coordinator (Tamil Rehabilitation Organisation)

Disappeared Location: Vadduwakal

Disappeared Date: 18.05.2009

Additional Information:

Former Head of the LTTE International Secretariat and Fomer Member of LTTE Central Committee

Source: TamilNet

**Missing Persons
Tamil Eelam**

Nom de Guerre: XXXX

Full Name:

Dr. Padmaloginy

Affiliation: LTTE, Medical Wing

Disappeared Location:

Vadduwakal

Disappeared Date:

18.05.2009

Additional Information:

***She disappeared with her husband
(Karikalan).***

Source: ITJP & Survivors

***Missing Persons
Tamil Eelam***

Nom de Guerre: *XXXX*

Full Name:

Puthuvai Rathnathurai

Affiliation: *LTTE, Poet and Head of Arts and Cultural Division*

Disappeared Location:

Vadduwakal

Disappeared Date:

18.05.2009

Additional Information:

XXXX

Source: *A former female cadre of the Nitharsanam Unit Missing Persons Tamil Eelam*

இனவழிப்புக்கு நீதி பெறுவது மீண்டும் இப்படியோர் அவலம் உலகில் எவ்வினத்துக்கும் நேரிடாமல் தடுப்பதற்கு இன்றியமையாதது. ஆகவே, கெட்ட போரிடும் உலகை வேரொடு சாய்த்து புதியதோர் உலகு காணும் குறிக்கோள் இன்றைய நிலையில் நீதிக்கான தமிழர் போராட்டத்தில் தங்கி நிற்கிறது.

தமிழினவழிப்பு முள்ளிவாய்க்கால் பெரும்படுகொலையோடு முடிந்து விடவில்லை. கட்டமைப்பியல் இனவழிப்பு தமிழர் தாயகத்தில் தொடர்ந்தே வருகிறது. இனவழிப்பின் நச்சு விதைகள் இலங்கைத் தீவில் சிங்களப் பேரினவாதம் அதிகாரத்துக்கு வந்த நாள் முதலே தூவப்பட்டு விட்டன. குடியரிமைப் பறிப்பு, வாக்குரிமைப் பறிப்பு, மொழியுரிமைப் பறிப்பு, கல்வியுரிமைப் பறிப்பு, நூலக எரிப்பு, நிலப் பறிப்பு, இனப் பாகுபாடு, இன ஒடுக்குமுறை, இனவதை, அரசு பயங்கரவாதம் என்று பலவாறான நிலைகளிலும் பலவாறான கட்டங்களிலும் முளைவிட்டு கிளைவிட்டு வளர்ந்து முள்ளிவாய்க்காலில் முற்றி வெடித்ததுதான் முள்ளிவாய்க்கால் அவலம்.

தமிழினவழிப்புக்கு ஈடுசெய் நீதி பெறுதல் என்பது இனவழிப்புக் குற்றம், போர்க்குற்றம், மாந்தக் குலத்துக்கு எதிரான குற்றம் ஆகிய பன்னாட்டுலகப் பெருங்குற்றங்கள் புரிந்தோரை நீதியின் முன் நிறுத்தித் தண்டிப்பது மட்டுமல்ல. மீண்டும் இப்படியோர் அவலம் நேரிடாமல் தடுப்பதற்குரிய அரசியல் தீர்வு காண்பதும் ஆகும். இனவழிப்புக்குத் தற்சார்பான பன்னாட்டுப் புலனாய்வு, அரசியல் தீர்வுக்குப் பொதுவாக்கெடுப்பு என்ற கோரிக்கைகளைத் தமிழினம் ஒரே குரலில் எழுப்பி வருகிறது.

தமிழீழத் தேசத்தின் வாழ்வு வரலாற்றுக் காரணங்களால் இரண்டாகக் கிளை பிரிந்து நிற்கிறது. இலங்கைத் தீவின் வடக்கு கிழக்காக அமைந்துள்ள தாயகம், பதிற்றுக்கணக்கான நாடுகளில் படர்ந்து விரிந்துள்ள புலம்பெயர் தமிழுலகம் -- இந்த இரண்டும் சேர்ந்ததே இன்றைய தமிழீழத் தேசம் என்னும் அரசியல் குழுகம். தாயகத்தில் அடக்குண்டு ஒடுக்குண்டு வாழும் மக்களின் அயராத போராட்டத்துக்குரிய வெளியை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும் பொறுப்பு பன்னாட்டரங்கில் இயங்கிடும் புலம்பெயர் தமிழர்க்குண்டு. இந்த இரண்டோடும் மூன்றாம் முகன்மைக் களமாகத் தாய்த் தமிழ்நாடும் இணைகிறது.

ஒன்றரை இலட்சம் உயிர்களை அழித்துப் போர் வெற்றி கண்ட இராசபட்சேக்கள் சிங்கள மக்களுக்குப் பெற்றுக் கொடுத்தது ஒன்றுமில்லை. தமிழீழக் கனவை நந்திக்கடலில் மூழ்கடித்து விட்டதாக அவர்கள் குடித்த மனப்பாலும் திரிந்து விட்டது. தமிழ் மக்களின் போராட்டங்களை ஒடுக்கவோ தடுக்கவோ முடியாமல் சிங்கள அரசு தோற்று விட்டது. இரண்டாவதாக, தமிழ் மக்கள் ஏற்கும் படியான அரசியல் தீர்வு எதையும் அதனால் முன்வைக்கக் கூட முடியவில்லை.

2009 மே மாதத்தில் ஐநா மாந்தவுரிமைப் பேரவையில் வல்லாட்சிய ஆற்றல்களின் பாராட்டும் வாழ்த்தும் பெற்ற சிங்கள அரசு இந்தப் பதினோராண்டுகளில் அடிமேல் அடி வாங்கி ஐநா அரங்கை விட்டே ஓட்டம் பிடிக்கும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. மூன்று ஐநா அறிக்கைகளும் இந்த அறிக்கைகளுக்காகத் திரட்டப்பட்ட சான்றியங்களும் சிறிலங்காவின் வயிற்றில் கட்டிய குண்டுகளே போலும்!

தமிழீழ விடுதலை ஒரு வரலாற்றுத் தேவையாக நம்முன் எழுந்து நிற்கிறது. தாயகத்திலும் புலம்பெயர் தமிழுலகிலும் தமிழீழத் தேசம் இந்த இலக்கு நோக்கிய

இடர்மிகு நீண்ட போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுள்ளது. நாமனைவரும் அறிவுப் படைகலன் ஏந்தி நிற்கும் களப் போராளிகள் என்ற உணர்வோடு இயங்க வேண்டும்.

ஆறு என்றால் வழி, வரலாறு என்றால் வந்த வழி! வந்த வழி தெரியாதவனுக்குப் போகும் வழி புலப்படாது. நம் வரலாற்றின் சாறம் என்ன? ஒடுக்குமுறை தொடங்கிய போதே அதற்கெதிரான உரிமைப் போராட்டமும் தொடங்கி விட்டது. சற்றொப்ப கால் நூற்றாண்டுக் காலம் தமிழீழம் அற வலிமையோடு அமைதிவழியில் போராடியது. தந்தை செல்வா அடுத்தடுத்து சிங்களத் தலைவர்களோடு ஒப்பந்தங்களில் ஒப்பமிட்டார். ஒப்பமிட்ட மை உலருமுன்பே ஒப்பந்தங்கள் கிழித்தெறியப்பட்டன.

சிங்களப் பேரினவாதம் மென்மேலும் கெட்டிப்பட்டுச் சென்றது. சனநாயகத்தின் பெயரால் இனநாயகம் இறுகி, 1972ஆம் ஆண்டு சிறிலங்கக் குடியரசாக அதன் அரசமைப்பாக வடிவெடுத்தது. அதே காலத்தில்தான் தமிழிளைஞர்களின் ஆயுதப் போராட்டச் சிந்தனையும் அமைப்பு வடிவெடுத்தது என்பது தற்செயலன்று. தமிழீழ மக்களின் அரசியல் வேணவாவினை மெய்ப்படச் செய்யும் வரலாற்றுப் பொறுப்பு இளந்தோள்களுக்கு மெல்ல மாறத் தொடங்கியது. இதன் ஒரு வெளிப்பாடுதான் புதிய தமிழ்ப் புலிகளின் பிறப்பு.

தமிழீழ மக்களின் உரிமைப் போராட்ட வரலாறு அடைகாத்துப் பொறித்த அனற்குஞ்சுகளாய்ப் புறப்பட்டு விடுதலை வானில் சிறகு விரித்த தம்பி பிரபாகரனும் அவர்தம் தோழர்களும் எப்படி இந்தப் போராட்டத்தைத் தொடுத்தார்கள் என்ற மெய்க்கதையை அழகிய எழுத்தோவியமாக்கித் தருகிறது புலிகளின் எழுச்சி என்ற இந்தக் குறுநூல்.

சிறிய அளவிலான ஒரு தேசிய இனம் பெரும்படையோடு ஆய்தந்தரித்து நிற்கும் கொடுங்கோல் அரசை எதிர்த்து நிற்கவும் எழுந்து போராடவும் ஏற்ற வடிவமாக கெரில்லா எனப்படும் கரந்தடிப் போர்முறையை வரலாறு இனங்காட்டியது. தமிழீழத்திலும் கருவிப் போராட்டம் இப்படித்தான் தொடங்கிற்று. முதல் தாக்குதலுக்கு முன்பே குப்பி கடித்து மாண்ட பொன். சிவக்குமாரன், அல்பிரட் துரையப்பாவை வீழ்த்திக் கணக்கை தொடங்கிய அந்தச் செம்புள்ளி, அதிலிருந்து தொடங்கி அடுத்தடுத்து நடைபெற்ற தாக்குதல்கள் பட்டியலிடப்படுகின்றன.

புதிய தமிழ்ப் புலிகள் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளாகப் புத்தெழுச்சி பெற்ற அதே 1976ஆம் ஆண்டு அதே மே திங்கள்தான் தமிழீழத் தனியரசு கோரும் வட்டுக் கோட்டை தீர்மானமும் இயற்றப்பட்டது. இந்தத் தீர்மானத்துக்கு 1977 பொதுத் தேர்தலில் பெற்ற மக்களாணையைத்தான் தலைவர் பிரபாகரன் புலிகளின் கருவிப் போராட்டத்துக்குரிய வரலாற்று நியாயமாக எடுத்துக்காட்டினார்.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளது வளர்ச்சியின் எதிரொலியாக 1978ஆம் ஆண்டு ஜெயவர்த்தனா அரசு பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் கொண்டுவந்தது. தமிழர் தாயகத்தில் சிங்களப்படை குவிக்கப்பட்டது. 'ஆமி'யை எதிர்த்து மக்களின் உயிரும் மானமும் காக்கும் திறன் துவக்கேந்திய இளைஞர்களுக்கு மட்டுமே இருந்தது. பகைவனின் இரக்கமில்லாத அரக்கத்தனத்துக்கு ஈடுகொடுக்கும் வல்லமை தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளையும் தம்பி பிரபாகரனின் தலைமையையும் உறுதிபட நிறுவியது. தமிழ்நாட்டின் வாக்கு அரசியல் அண்ணனைத் தலைவராக்கியது என்றால், தமிழீழத்தின் துவக்கு அரசியல் தம்பியைத் தலைவராக்கியது,

ஆய்தக் குழுக்கள் அனைத்திலும் தலைவர் பிரபாகரன் தலைமையிலான

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் கொள்கையறுதியாலும் செயல்திறனாலும் முதற்பெரும் படையாக முகிழ்த்ததை இந்தச் சித்திரத்தினூடாக நம்மால் காணமுடிகிறது. விளையும் பயிர் முளையிலே என்பதற்கிணங்க உலகம் வியந்த பெரும் விடுதலைப் படையாகப் புலிகள் மலர்ந்ததன் அடிப்படையை அப்போதே நம்மால் காண முடிகிறது.

1982 நவம்பர் 27ஆம் நாள் வீரச் சாவினைத் தழுவிய லெப்டினண்ட் சங்கர் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் முதல் மாவீரர். இன்றளவும் அதுவே தமிழுலகம் கொண்டாடும் மாவீரர் நாள்.

பழைய அரசியல் தலைமை அடியோடு மதிப்பிழந்து போராளிகளின் காலம் தொடங்கி விட்டதன் அடையாளமாக 1983 மே உள்ளாட்சித் தேர்தல் புறக்கணிப்பு அமைந்தது, வாக்குப்பதிவு நடந்து கொண்டிருந்த போதே சிங்கள அரசப்படையினர் மீது புலிப்படையின் தாக்குதல் ஒன்று இடம்பெற்றது.

அடுத்தடுத்த ஆய்தத் தாக்குதல்கள் எனும் நிகழ்ச்சிப் போக்கின் கொடுமுடியாகத்தான் 1983 ஜூலை 23ஆம் நாள் திருநெல்வேலி வழிமறிப்புத் தாக்குதல் இடம்பெற்றது. பதின்மூன்று சிங்களப் படையினர் உயிரிழப்பில் முடிந்த இந்த வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க தாக்குதலில் புலிகள் தரப்பில் தலைமையேற்றுக் களமாடிய லெப்டினண்ட் செல்லக்கிளி வீரச் சாவடைந்தார்.

திருநெல்வேலித் தாக்குதலில் பங்கேற்று வீர வரலாறு படைத்த புலிப் படையணியில் தளபதி கிட்டுவும் இருந்தார். அவரே அது குறித்துப் படைத்த எழுத்தோவியம் இச்சிறுநூலில் முத்தாய்ப்பாக இடம்பெறுவது சிறப்பு. தாக்குதல் காணொலி ஏதும் இல்லை என்ற குறையை நேர் செய்வது போல் இந்த எழுத்தோவியம் அமைந்துள்ளது. அன்று தம்பியாகவே அறியப்பட்டிருந்த தலைவர் பிரபாகரன் உள்ளிட்ட ஒவ்வொருவரு புலிவீரரும் ஆற்றிய பங்கினையும், தாக்குதல் நடந்த விதத்தையும் தளபதி கிட்டு சொல்லச் சொல்ல நாம் நேரில் பார்க்கும் உணர்வு பெறுகிறோம். நான் எதுவும் முன்கூட்டிச் சொல்லவில்லை, வாசகரே படித்தறியட்டும்.

எத்தகைய வீரம்! எத்தகைய ஈகம்! குருதியால் எழுதிய சரித்திரம் வீண்போகலாது. அந்த வீரத்துக்கும் ஈகத்துக்கும் சொந்தமானவர்கள் பிறந்த அதே தமிழனத்தில் பிறந்தோம் என்ற பெருமிதம் நம் அனைவர்க்கும் வேண்டும். அதற்கும் மேலே அவர்கள் வரித்துக் கொண்ட குறிக்கோளுக்கான போராட்டத்தைத் தமிழன்னை நம்மிடம் கையளித்திருப்பதை மறவாமல் பயணம் தொடர்வோம்! களத்துக்கும் காலத்துக்கும் ஏற்பப் போராட்ட வடிவங்கள் மாறியுள்ளன. ஆனால் விடுதலை இலக்கில் மாற்றமில்லை. அந்த இலக்கு நோக்கிய பயணத்தில் இக்குறுநூல் ஒரு கைவிளக்காக ஒளியூட்டும். மேலும் பல கைவிளக்குகளும் வரட்டுமே!

அன்பும் வாழ்த்தும்!

தியாகு,

பொதுச்செயலாளர்,

தமிழ்த் தேசிய விடுதலை இயக்கம், தமிழ்நாடு.

thozharthiagu.chennai@gmail.com

சென்னை 17/07/2020

Office of the Prime Minister Transnational Government of Tamil Eelam

நாடு கடந்த தமிழீழ அரசாங்கம்
பிரதம அமைச்சரின் அலுவலகம்

875 Avenue of the Americas, Suite 906
New York, NY 10001, USA

www.tgte.org
pmo@tgte.org

செய்திக் குறிப்பு

நீதிக்கான நெடுநடைப் பயணம்

வலிந்து காணாமல் ஆக்கப்பட்டோருக்கான அனைத்துலக நினைவு தினமாகிய 2020 ஆகஸ்டு 30ஆம் நாள் அன்று அர்ப்பணிப்புமிக்க கனடியத் தமிழர் குழுவொன்று பிராம்டன் நகரகத்தில் இருந்து புறப்பட்டு ஒட்டாவா நாடாளுமன்றத்தை நோக்கி நீதிக்கான நெடுநடைப் பயணம் ஒன்றைத் தொடங்கவுள்ளது.

அவர்கள் 424 கிலோ மீட்டர் தொலைவு நடந்து சென்று கனடியப் பிரதமர் ஜஸ்டின் ட்ரூடோ அவர்களிடம் ஒரு விண்ணப்பத்தை கையளிக்க உள்ளனர். செப்டெம்பர் 13 ஞாயிற்று கிழமை அவர்கள் தங்கள் பயண இலக்கான ஒட்டாவாவைச் சென்றடைய இயலும் என்று நம்புகின்றார்கள். அங்கு அவர்களை ஒட்டாவா வாழ் தமிழ்ச் சமூகமும், பத்திரிகையாளர்களும், பல் வேறு கட்சிகளைச் சார்ந்த அரசியல் பிரமுகர்களும், மனித உரிமைச் செயற்பாட்டாளர்களும் வரவேற்கத் தயாராக உள்ளனர். நாடுகடந்த தமிழீழ அரசாங்கத்தின் பிரதமர் திரு விசுவநாதன் உருத்திரகுமாரன் விடுத்துள்ள இவ்விண்ணப்பம் உலகெங்கும் வலிந்து காணாமல் ஆக்கப்படுதலை எதிர்த்துப் போராடுவதில் கனடாவின் உறுதியான ஆதரவை வேண்டி நிற்கின்றது.

ஆகஸ்டு 30ஆம் நாளை வலிந்து காணாமல் ஆக்கப்பட்டதால் பாதிப்புற்றவர்களுக்கான உலக நாளாக அறிந்தேற்றமைக்காக, ஐ நா அறிவித்த குறிக்கோளை திரு ட்ரூடோவுக்கான விண்ணப்பம் எடுத்துக்காட்டுகிறது. “உயிர்வாழும் உரிமையை மூர்க்கமாக மீறுவதற்கும், சனநாயக எதிர்ப்புக் குரல்களை அடக்கி ஒடுக்குவதற்கும் வலிந்து காணாமல் ஆக்கப்படுதல்களைப் பயன்படுத்தும் எதேச்சாதிகாரமான இனவழிப்பு அரசுகளுக்கும், அரசாங்கங்களுக்கும் எதிராக ஒரு பன்னாட்டுக் கூட்டணி அமைப்பதே,” அந்தக் குறிக்கோள். இவ்வாறு, எப்படி, “அரசு அதிகாரிகளால் பிடித்துச் செல்லப்படுவோர்க்கு எவ்விதப் பாதுகாப்பும் இல்லாத நிலையில் பாதிப்புற்றோர்க்குச் சித்திரவதையும் சாவுமே நேரிடக் கூடும்,” என்பதை திரு ட்ரூடோவுக்கு இவ்விண்ணப்பம் நினைவுபடுத்துகிறது.

“இச்சிக்கலில் புலம்பெயர் ஈழத்தமிழர்களின் ஆழ்ந்த கவலையை,” வெளிப்படுத்தும் விண்ணப்பம், “அநீதியும் பன்னாட்டுக் குற்றமுமான சகிக்க

முடியாத குற்றச் செயல்கள் உலகெங்கும் தொடர்கின்றன," என்ற உண்மையை திரு ட்ரூடோ மற்றும் தொடர்புடைய அனைவரின் கவனத்துக்கும் கொண்டு வருகிறது.

இனி வரும் காலங்களில், "என்ன குற்றம் செய்தாலும் தண்டிக்கப்படாத குற்றக் காப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டுமானால், அரசுகள் செய்திடும் பன்னாட்டுக் குற்றங்களுக்குப் பாதுகாப்பளிக்கும் இறைமைச் சட்டக்காப்பை அகற்றும் விதத்தில், சர்வதேச சட்டங்களை மாற்றி அமைப்பதில், கனடாவினதும் உலகநாடுகளினதும் கண்ணோட்டம் முழுமையாக செலுத்தப்படல் வேண்டும்," என்று இவ்விண்ணப்பம் கேட்டுக்கொள்கிறது.

"இன்றுங்கூட சிறிலங்கா, சிம்பாப்வே, எகிப்து, பாகிஸ்தான், துருக்கி, மற்றும் பல இலத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளிலும் வலிந்து, காணாமல் ஆக்கப்படுதல்களின் கொடுமைக்கு நாம் ஏராளமான மனிதர்களை இழந்து வருகிறோம். ஆயிரக்கணக்கான அன்புறவுகளை, மீண்டும் உயிருடன் காண வாய்ப்பில்லை என்ற நிலையில் அவர்களுக்கு நீதி கிட்டும் வாய்ப்பும் மீட்பும் இல்லாத துயரம் பல நாடுகளையும் வாட்டி வருகிறது. அர்ஜெண்டைனா 30,000த்துக்கு மேற்பட்டோரையும், சிரியா 82,000த்துக்கு மேற்பட்டோரையும், பன்னாட்டுப் பொதுமன்னிப்புக் கழகத்தின் கூற்றுப்படி சிறிலங்கா 60,000 முதல் 100,000 பேரையும் இழந்து தவிக்கின்றன. பொறுப்புக்கூறலும் பன்னாட்டுச் சட்டத்தில் மாற்றம் செய்தலுமே இந்த உயிர்களுக்கு மதிப்பளிக்கும், வழிகளாக இருக்க முடியும்," என்பது விண்ணப்பத்தின் அறுதியுரை.

வலிந்து காணாமல் ஆக்கப்படுதல் அடக்குமுறைப் பொறியாக மட்டுமல்லாமல், "தமிழினவழிப்பின் கருவியாகவும்" இருப்பதாகப் பறைசாற்றும் விண்ணப்பம், ஈழத்தமிழர்களுக்கு திரு ட்ரூடோவின் ஆதரவு தேவைப்படுவது ஏன் என்பதை விளக்கிச் சொல்கிறது:

"மிகப்பல ஒடுக்கும் அரசுகள், திரைக்குப் பின்னால் சனநாயக விழுமியங்களையும், சட்டத்தின் ஆட்சியின்பால் மதிப்பையும், கிழித்தெறிந்து கொண்டே, பன்னாட்டுச் சமுதாயத்தின் கவனத்தைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு பன்னாட்டு மனிதவரிமை நெறிகளை மதிப்பது போல் நாடகமாடுகின்றன. காணாமல் ஆக்குதலில் சிறிலங்காவுக்குள்ள இழிவான தொடர்பு யாவருமறிந்த செய்தி. சிறிலங்கா அரசாங்கமும் ஒட்டுப்படைகளும் ஆட்களை வெள்ளை வானில் கடத்திச் சென்ற நடைமுறையால்தான் வெள்ளை வான் என்றாலே வலிந்து காணாமல் ஆக்குதல்தான் என்ற புது மொழியே பிறந்தது. வலிந்தும் கட்டாயமாகவும் காணாமல் ஆக்கப்படுதல் பற்றிய செயற்குழு மேல்நடவடிக்கைக்காக அரசிடம் அறியத்தந்த காணாமல் ஆக்குதல் நேர்வுகளின் தொகையில் சிறிலங்காவே இரண்டாம் இடம் பிடித்துள்ளது (இராக் நாட்டுக்கு முதலிடம்)," என்பதை விண்ணப்பம் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

"காணாமல் போனவர்களைப் பற்றிய ஒரு தரவுத்தளத்தைப் பதிவேற்றுவதற்கென்று சொல்லி காணாமற்போனோர் அலுவலகம் ஒன்றை சிறிலங்கா நிறுவிய போதிலும், ஆயுத மோதலின் போது சரணடைந்தவர்கள், கைது செய்யப்பட்டவர்களின் பட்டியலை வெளியிடவே இல்லை. இந்தச் செயலின்மையும், பொறுப்புக்கூறாமையும் ஆண்டுக்கணக்கில் தொடர்வதை

எதிர்த்து ஆயிரக்கணக்கான தாய்மார்கள் போராடி வருகின்றார்கள். அவர்களில் பலர் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு என்ன நேரிட்டது என்று தெரியாமலே கல்லறைக்குச் செல்லும் கொடுமைக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளார்கள்! வலிந்து காணாமல் ஆக்குதல் பற்றிய ஐ நா ஒப்பந்தத்தை சிறிலங்கா ஏற்று உறுதி செய்த போதிலும், குறிப்பாக உறுப்பு 31க்கு மட்டும் ஆதரவளிக்காமல் ஒதுங்கிக் கொண்டது. இந்த உறுப்புதான் இந்த ஒப்பந்தத்தைத் தங்கள் நாடு மீறியது குறித்து பாதிப்புற்றவர்கள் தாமே வலிந்து காணாமல் ஆக்கப்படுதல் பற்றிய குழுவிடம் பேச வாய்ப்பளிப்பதாகும். இந்தக் காரணத்தால்தான் ஈழத் தமிழர்களுக்கும், உலகெங்கும் வலிந்து காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்களினால் பாதிப்புற்ற அனைவருக்கும் உங்கள் ஆதரவு தேவை," என்று விண்ணப்பம் வேண்டுகிறது.

கனடா, "சனநாயகத்திற்கும் சட்டத்தின் ஆட்சிக்கும், கலங்கரை விளக்கமாய்த் திகழ்கிறது, பன்னாட்டு மனிதவரிமைகளின் பக்கம் பல்லாண்டு காலமாய் நிற்கிறது," என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு, திரு ட்ரூடோவும் கனடாவும் பெருந்திரள் கொடுமைகளால் துயருற்றவர்களின் பக்கம் நின்றதை விண்ணப்பம் நினைவுகூர்கிறது. "சிறிலங்காவில் தமிழருக்கு எதிராக இழைக்கப்பட்ட இனவழிப்பு மீது ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பு பன்னாட்டுத் தற்சார்புப் புலனாய்வு நடத்தக் கோரி," 2019 ஜூன் மாதம் கனடா நாட்டின் நாடாளுமன்ற மக்களவையில் ஒருமனதாக இயற்றப்பட்ட பிரேரணையை அது எடுத்துக்காட்டுகிறது.

வலிந்து காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்களால் பாதிப்புற்றவர்களுக்கு நீதி கோரி நெடுநடைப்பயணம் செல்லும் கனடியர்கள், இது எவ்வளவு நெடிய, கடினமான பயணமாக இருப்பினும் தாங்கள் கொண்டுசெல்லும் விண்ணப்பத்தை திரு ட்ரூடோவிடம் கையளிக்கத் தீர்மானித்துள்ளனர்.

வலிந்து காணாமல் ஆக்குதல்கள் என்ற கொடுங்குற்றத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பதும், இந்த வெறுக்கத்தக்க நடைமுறையைக் கையாண்ட குற்றவாளிகளைக் கூண்டிலேற்றுவதுமான உயர்ந்த குறிக்கோளுக்கு கனடா நாட்டு அரசாங்கத்திடமும் மக்களிடமும் ஊடகங்களிடமும் அவர்கள் ஆதரவு நாடுகிறார்கள்.

ஆட்சியாளர்கள் குற்றக்காப்புடன் தொடர்ந்து இக்குற்றம் செய்து வர, உள்நாட்டளவிலோ, பன்னாட்டளவிலோ பொறுப்புக் கூறல் இல்லை என்ற அவலநிலை நீடிப்பது கவலைக்குரியது. எனவேதான் இந்தக் கனடியர்கள் நெடுநடைப், பயணமாகச் செல்ல நேரிட்டுள்ளது. அவர்களின் குரல் பாதிப்புற்றவர்கள் சார்பான நீதியின் குரல் ஆகும்.

தாயகத்திலும் சரி, புலம்பெயர் உலகத்திலும் சரி, ஈழத்தமிழர்கள் கனடாவை தம் ஆதரவுக்கும், ஆறுதலுக்கும் நம்பகமான ஊற்றுக் கண்ணாக மதிப்பதை நெஞ்சில் நிறுத்தி நெடுநடைநடக்கும் இவர்கள் கொண்டுள்ள நம்பிக்கையாவது, இவ் விண்ணப்பம், "மோசமான பன்னாட்டுச் சட்ட மீறல்களுக்கு எதிரான, குறிப்பாக வலிந்து காணாமல் ஆக்குதல்களுக்கு எதிரான போராட்டத்தில் கனடா தொடர்ந்து தலைமையேற்கும்," என்பதே.

வலிந்து காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்களின் குடும்பங்களையும் உண்மையிலும் உண்மையான அவர்களின் துன்பத்தையும் - குறிப்பாகத் தங்கள்

அன்புக்குரியவர்களின் சொல்லொண்ணா வேதனையையும் -
முன் கொண்டுள்ள இந்தக் கனடியர்கள் நீதிக்கான நெடு நடைப்
பயணத்தைப் புனிதக் கடமையாக ஏற்றுள்ளார்கள். பெரும்பணி முடித்து
வெற்றி காண்போம் என்று அவர்கள் மனதார நம்புகிறார்கள்.

நன்றி !

இவ்வண்ணம்,
நாடு கடந்த தமிழீழ அரசாங்கம்
Twitter: @TGTE_PMO
Email: pmo@tgte.org
Web: www.tgte-us.or

தொடர்புகட்கு:

(1) திரு. மகாலிங்கம் மகாஜெயம், செய்தித் தொடர்பு, தகவல், தொழில் நுட்ப
உதவி அமைச்சர்.

தொலைபேசி: 647 262-5587.

(2) அருட் சகோதரன் திரு. டேவிட் தோமஸ், கனடிய நாடாளுமன்ற முதற் தமிழ்
வேட்பாளர்

தொலைபேசி: 647 852 3141

(3) திரு. V. யோகேந்திரன், நா க த அ முன்னாள் அரசவை உறுப்பினர்.

தொலைபேசி: 1-613 854 3336.

(4) ஈழமுரசு மாதகல் கண்ணன்

தொலைபேசி: 647 8087766

(5) திரு.விஜிதரன் வரதராஜா, தாயகத் தொடர்பு அமைச்சர்.

தொலைபேசி: 647 783 3466

உரிமைத்தமிழ்த்தேசம் படிக்க கீழே சொடுக்கவும்

https://drive.google.com/file/d/1ri_Fmc25thqNfElvyW6GvI1CleyMnkFQ/view?usp=sharing

ஆபேல்

+14167669544

காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்

மாதமிரு முறை இருமொழியேடு வடிவமைப்பு: தோழர் சமந்தா

இதழ்; 3: 2020 ஆகஸ்ட் 25

Mabelfornightly@gmail.com

ஆசிரியர்: ஆறுமுகம் கோபால்

சிறப்பாசிரியர்: தோழர் தியாகு

ஆகஸ்டு 30 பன்னாட்டுக் காணாமலாக்கப்பட்டோர் நாள் சிறப்பிதழ்

நீதிக்கான நெடும் பயணம்

கனேடியத் தமிழர்கள், கனேடிய அரசு ஊடாக சர்வதேசத்திடம் நீதி கேட்டு நெடும் பயணம்...

அன்பார்ந்த கனேடியத் தமிழ் மக்களே எதிர்வரும் 30-08-2020, சர்வதேச காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்கள் தினத்தன்று, பிறம்ரன் நகரசபை முன்றலில் இருந்து, ஓட்டாவா, பாராளுமன்றத்தை நோக்கி, இலங்கைத்தீவில் நடைபெற்ற வலிந்து காணாமல் ஆக்கப்பட்ட தமிழர்களுக்காக நீதி கோரி, கால் நடை நெடும் பயணம் ஒன்றை கனேடியத் தமிழர்கள் தொடங்கவுள்ளனர், கனடா வாழ் தமிழ்த்தேசியசார் அமைப்புகள், பழைய மாணவர்சங்கங்கள், விளையாட்டுச்சங்கங்கள், தமிழ் வளர்ச்சிச் சங்கங்கள், தமிழ் முதியோர் மன்றங்கள், கனடா வாழ் தமிழர்கள் அனைவரும் நீதிகேட்கும் இந்நெடும் பயணத்தில் தங்களால் இயன்றவாறு தோள் கொடுத்து உதவுமாறும், பெருமளவில் பங்குபற்றி வெற்றி பெறச்செய்யுமாறும் அனைவரையும், அன்புடன் கேட்டுக்கொள்கின்றோம். மேலதிகதகவல் பின்னர் அறியத்தரப்படும்.

இவ்வண்ணம்
நாடுகடந்த தமிழீழ அரசாங்கம்

தொடர்புகட்கு.

(1) நா.க.த.அரசாங்க அரசவை உறுப்பினர்
செய்தித்தொடர்பு ,தகவல்,தொழில்நுட்ப
உதவி அமைச்சர்.

மகாஜெயம்: 647-262-5587

(2) அருட்சகோதரன்
டேவிட்தோமஸ்: 647-852-3141

(3) நா.க.த.அரசாங்க முன்னாள் அரசவை உறுப்பினர்
யோகேந்திரன்: 1-613-854-3336.

